

LÁ•SKY MÁ•MIVÁ%o, STESKY BLÁ•ZNIVÁ%o - 2.

NedÁ›le, 24 Á™Á-jen 2010

Na tu cestu do mého nového pá•sobištÁ› nezapomenu dlouho. Rozhodl jsem se, Á¾e vyrazím druhý den a vyuÁ¾il jsem nabídky známých, abych u nich pá™espal. VeÁ•er jsme posedÁ›li u vína, a pomÁ›rnÁ› dlouho se vyhýbali všemu, co souviselo s rozvodem a mojí situací vÁ›bec.

"Tos opravdu musel zabalit firmu? Je to škoda po takových letech", prohodil Standa, kdyÁ¾ uÁ¾ jsme probrali všechno od nových filmÁ• aÁ¾ po staré záÁ¾itky. "Stando... nechtÁ›l jsem to. Ale co máš sakra dÁ›lat, kdyÁ¾ já firma rodinná a rodina je v háji. Nemáš pá™edstavu, jak moc jsem tohle nechtÁ›l. JenÁ¾e kdyÁ¾ nefungují ani základní termíny, dohody... co ti mám povídat." "TÁ™eba se to Á•asem nÁ›jak urovná, Jirko", usmála se na mne Simona a odskoÁ•ila si pouklízet dÁ›ti. ChtÁ›l jsem vyuÁ¾it situace a podÁ›kovat Standovi za to, co pro mnÁ› dÁ›lají, ale nÁ›jak mi to nešlo poskládat do vÁ›t. "Jirko.." zaÁ•al Standa místo má›, "pamatuješ, kdyÁ¾ jsme spolu kdysi zaÁ•ínali ... b to v dobÁ› po mém rozvodu. Tenkrát jsi byl jedinej Á•lovÁ›k, co mi opravdu pomoh." Chvíli jsem pá™emýšl, ale jediné, co má› napadlo, byla vzpomínka na patnáct let vzdálený veÁ•er, kdy jsem Standu opil natolik, Á¾e si znehodnotil nový koberec. "Byly chvíle, kdy jsem má›l chuÁ› se na všechno vykašlat, ale s tebou to nešlo. Pamatuješ, cos mi tenkrát Á™ekl?" To nebyla jednoduchá otázka. Á›ekl jsem mu toho spoustu, ale Á¾e by v tom nÁ›kdy bylo nÁ›co, co by mu opravdu pomohlo? "Nevím, uÁ¾ je to všechno hodnÁ› daleko." "Jednou se tÁ™eba stane, v téhle situaci budu já, a uÁ¾ jen proto, Á¾e mi to pak vrátíš, se do té doby dej do poÁ™ádku", usmál se Standa. Aha... nÁ›kdy Á•lovÁ›ka podrÁ¾í fakt zajímavý vÁ›ci. A to je jeho SimÁ•a psychiatryň - Á™íct o ní, Á¾e je psychiatr, to krásná Á¾enská a maskulinum by jí v podstatÁ› urazilo. Vynadala mi asi má›síc po tom, co to všechno vyvrcholilo, já má›l deset kilo dole a vÁ›bec nemohl spát, proÁ• jsem za ní nešel rovnou. JenÁ¾e ty její prášky a terapie... nevÁ›Á™ím na to. PodstatnÁ› víc mi pomohla o pár týdnÁ• svým boÁ¾ským receptem na peÁ•ený guláš. Nazvala ho PeÁ•enost dr. Pusenského a chutnala mnÁ› i Myšce, mé dceÁ™i, skvÁ›le. Najezdil jsem za svÁ›j Á¾ivot statisíce kilometrÁ•. Nejen pracovnÁ›, za klienty, ale i soukromÁ›, bavilo má› sednout do auta a vyrazit. JenÁ¾e dnes si s sebou vezu únavu snad za pá›t let zpátky. NekoneÁ•né kilometry se protá•ejí na tachometru a vypadá to, Á¾e snad ani nedojezu. Á›idiÁ•e, co sednou za volant v tomhle stavu, bych na silnici radši nepotkal. V rádiu vypráví Jirka Kolbaba o tom, jak se nÁ›jací ostrované brání tomu, aby cizinci pá™espávali na jejich ostrovÁ› pá™es noc ... aby náhodou nebyli rozmnoÁ¾eni cizím vlivem ... UvaÁ¾uju... uvaÁ¾uju... a nejednou se probudím na levé stranÁ› silnice a v poslední chvíli strhávám Á™ízení zpÁ›t. Tohle tedy nebyl mikrosnánek ani náhodou, tohle byl úplnÁ› regulérní šlofik. Ufff. Kousek za Prahou má› staví silniÁ•ní kontrola, ještÁ› toho trochu. Mám bloklej zámek od kufru, levý okýnko samo o sobÁ› nedrÁ¾í, Á•ili mu pomáhají nÁ›Á¾ky a zadní Á•ervené se ne a ne rozsvítit. "SilniÁ•ní kontrola, vaše dokla pane Á™ídiÁ•i." A co je ještÁ› horši, ta kontrola je velmi pá›vabná. A to bohuÁ¾el nikdy není dobrý signál. Snad dámy mají pocit, Á¾e si z nich implicitnÁ› dÁ›láme srandu, ale to opravdu ode mnÁ› nehrozí a uÁ¾ vÁ›bec ne teÁ•. "VidÁ›l jste omezení rychlosti?" "Myslíte tu osmdesátku kousek za motorestem..." "TakÁ¾e jste ji vidÁ›l. ProÁ• jste ji neuposlechl?" "Omlouvám se, myslel jsem na nÁ›co jiného", zkouším to zkroušenÁ› a obratem dodávám, "mám rodinné problémy a musím být co nejdÁ™íve v nemocnici." "To má› sice mrzí, ale vás neomlouvá." Snad se mi to nezdá, ale zaÁ•ala vypadat pá™ece jen smíÁ™ilivÁ›ji. "Bude to za dva tisíce a dva body." Najednou mi byly ukradeny nejen ale i ona. Podíval jsem se na ní jako druhý nejvÁ›tši zloÁ•inec svÁ›ta a Á™íkám: "A to kdybyste vÁ›dÁ›la, Á¾e mi nefun svÁ›tlo, okýnko mi drÁ¾í nÁ›Á¾ky a do kufru lezu vnitÁ™kem, tak má› rovnou zavÁ™ete..." Vrátila mi doklady a Á™ekla: "V nemáte jednoduchý. Jste ochoten zaplatit na místě? Ty body vám nechám." NevÁ›Á™il jsem svým uším, ale zaplatil a vyrazil dál. Snad je tohle všechno pá™ece jen pá™íslib, Á¾e to nÁ›jak pá›jde. Líp neÁ¾ s tebou, Mileno. Remin se nám narodili první dva roky po svatbÁ›, má›li mezi sebou tÁ™ináct má›sícÁ• a aspoÁ• pár let byli jako podle kopírky. Oba stihli ještÁ› rok dva socialismu, ale myslím, Á¾e to na nich nenechalo Á¾ádný podstatný vliv. Petr byl starši a legrace s ním byla snad od narození. Jednou, muselo to být ještÁ› tÁ›snÁ› pá™ed narozením Pavlíka, si moje paní odsl a poÁ¾ádala má›, abych ho ohlídal na noÁ•níku, Á¾e uÁ¾ urÁ›itÁ› bude Á•Á•rat. Sotva odešla, povídám PetÁ™íko legraci? Zsvítily mu oÁ•i, tušil nÁ›jakou vylomeninu a to zboÁ¾Á•oval. Zvedl jsem ho z noÁ•níku, a skoro celý jsem ho naplnil Á•ajem od snídanÁ›. StaÁ•il jsem ho sotva posadit zpátky, kdyÁ¾ se paní vrátila a hned od dveÁ™í volala: "Tak uÁ¾ jsm vyÁ•Á•rali???" PetÁ™ík horlivÁ› pá™ikyvoval, patrň uÁ¾ i nÁ›co souhlasnÁ› drmolil. Ty její oÁ•i, kdyÁ¾ ho z noÁ•níku zvedla pá™ál vidÁ›t. OstatnÁ›, z roÁ•ního dítÁ›te najít tohle v noÁ•níku, tak má› taky jako první napadne, Á¾e se musel protrhnout